

vil de faktiskste Forholds Bestaaffenhed just medføre, at Overdrageren, naar han overhovedet vil sikke sig, forbeholder sig at faa den afhænde Ting tilbage, men ikke falder paa at betinge sig Panteret.

Den i § 149 givne Hovedregel gaar ud paa at bestemme, at villiesbestemt Underpant kun kan gives i faste Eiendomme med Tilbehør. Herved udelukkes ikke blot Underpant i værlige Ting, men ogsaa Underpant i Gjældsbreve og i det Hele i Fordringer samt i alle Rettigheder, hvis Gjenstand ikke er en uværlig Ting, s. Ex. Forfatteres og Kunstneres Enerettigheder. Derimod kunne Tiender og andre deslige Rettigheder over faste Eiendomme gives til Underpant, ligesom ogsaa en Forpagter vil kunne pantsætte sin Brugsret, saafremt Forpagtningskontraktens Indhold ikke maatte være til Hinder derfor.

§ 150.

Det er anset for hensigtsmæssigt ved Bestemmelsen i denne Paragraf at aabne Udgang til ved Pantsætning af Landeieendomme at vedtage, at Eiendommens Afgrøde i Straa og Hø samt utærsket Sæd, som til den Tid, Panteretten gjøres gjældende, forefindes paa den, skal være indbefattet i Pantet, saaledes at der i denne Henseende bliver at forholde i Overensstemmelse med de i Fædg. 28de Juli 1841 § 3 om Besætning og Inventarium givne Regler. Pantebrevet maa saaledes thinglæses inden de i 5—3—28 nævnte Fristes. En anden Sag er, at Regelen i Forflagets § 151 vil medføre, at dets Virkning kun kan regnes fra Thinglæsningsdagen.

§§ 151 og 156.

Den i Christian den Femtes Lov hjemlede Adskillelse mellem Thinglæsning i rette og urette Tid tilligemed de dertil knyttede Forforskjelligheder i Skjøders og Pantebrevs Retsvirkning medføre vistnok ingen Fordele, men adskillige Ulemper og lede i det Hele taget til Forvillinger. Den omhandlede Ordning medfører, som bekendt, at et Skjøde eller Pantebrev, selv om det læses i rette Tid og kommer hjem uden Be-

manglingspaategning, kan komme til at vige for ældre Skjøder og Pantebreve, som læses en senere Retsdag, men dog i rette Tid. Hvis Erhververen vil være sikker, maa han altsaa forlange Attest for, at der heller ikke de nærmest paafølgende Retsdage er foregaaet nogen Læsning, som kan præjudicere den tilsigtede Erhvervelse. Iøvrigt ere Kollisioner af den omhandlede Art mellem flere thinglæste Afkomst- eller Pantebreve en meget stor Sjældenhed, idet en saadan Kollision ikke kan tænkes uden aabenbar Svig og stor Dumdriftighed fra Udstederens Side, og der har derfor, saavidt vides, ikke i Praxis været følt nogen Ulempe af den omhandlede Ordning; men denne fremtræder dog i og for sig som en Urimelighed, og det maa, som Ørsted har bemærket (i Juridisk Tidsskrift, 16de Bind 2det Hefte p. 353), indrømmes, at den blotte Mulighed, at et slikt Dokument kunde tabe sin Kraft ved det, der senere kom til Thinge, vil kunne have en ikke lidet besværende Indflydelse paa Omsætningerne. Hvis Hensigten med et offentligt Skjøde- og Pantevæsen fuldstændigt skal opnaas, er det vistnok klart, at der i de Tilfælde, i hvilke Thinglæsning og Protokollation erklæres for nødvendige til Erhvervelsen af tinglige Rettigheder over faste Eiendomme, ikke bør lægges Vægt paa et Dokuments Udstedelsesdag men kun paa dets Thinglæsningsdag (jfr. ogsaa Ørsted l. c. p. 355*). Dette er hos os Regelen i alle andre Forhold undtagen netop med Hensyn til Skjøder og Pantebreve, og man har derfor ment, at der er Grund til ved denne Leilighed at søge den i og for sig naturlige Regel gennemført ogsaa med Hensyn til disse. Herved vil det opnaas, at Enhver, som faar et Skjøde eller Pantebrev tilbage fra Thinglæsning uden nogen Retsanmærkning, kan være sikker paa, at hans Erhvervelse ikke kommer til at staa tilbage for andre af Udstederen foretagne Overdragelser eller Pantsætninger, de være sig ældre eller yngre, og altsaa ikke vil behøve til sin

*) Kun naar intet af de sammenstødende Dokumenter er thinglæst, bør der blive Spørgsmaal om at tillægge Udstedelsesdagen Betydning; jfr. nedenfor.